

Gode venner; gode sambygdinge!

Muhammad Wassim Maazs. Navnet sier dere kanskje ikke så mye. Han ble 30 år gammel. Han ofret livet sitt som barnelege på et sjukehus i Aleppo i Syria. Bomber la sjukehuset i ruiner for et par dager siden. I tillegg til Muhammad ble minst 50 andre drept, de fleste var unger. En halv million mennesker er drept i Syria de siste fem årene, og over fire millioner har flyktet fra krigen i landet.

Millioner opplever en virkelighet av angst og en håpløshet som vi – i vår privilegerte og rike del av verden ikke kan leve oss inn i. Millioner er på flukt og på leting etter trygghet for seg og sine. Familier splittes. Tusener drukner i Middelhavet – i badevatnet vårt.

I Syria slakter folk hunder og katter for å gi ungene noe å spise. Er det noe rart at de flykter? Europa møter dem med piggråd, murer og stengte grenser. Dette er vår tids aller største sosiale og politiske utfordring, og den angår oss alle.

Like fullt er det mange som ikke forstår – eller vil forstå – hvorfor mennesker risikerer livet for å komme unna mareritt og tragedie i Syria, Afghanistan, Somalia og andre områder som rammes av krig og nød. I dag blir folk som Per Nyland; personer som vil hjelpe folk som er på flukt og som redder liv – kalt naive godhetstyranner.

Skal vi klare å demme opp for skremselspropagandaen som bygger på fordommer, myter, faktafeil og mangel på innsikt, må vi gjøre det med kunnskap og klokskap. Ett virkemiddel er å gi ungdommen vår forståelse for hva det vil si å være på flukt.

Med sin losturer, bokstavelig talt i Per Nylands fotefar, har **Levende undervisning** fått i stand et imponerende, holdningsskapende og realistisk opplegg som lar ungdommen i bygda vår få kjenne på både kropp og sjel hvordan det er å være flyktning.

Et kvart århundre etter at Berlinmuren ble revet, er det skremmende å se at det bygges nye gjerder og nye murer i og rundt Europa, til og med et 200 meter bredt og 3,5 meter høgt gjerde på russergrensa i Finnmark. Det gjerdet vil ikke ha noen praktisk funksjon utover å stå et usselt og tragisk symbol på FrPs fordomsfulle holdninger.

Utfordringene som innvandringen og integreringen fører med seg må løses. Grensene skal sjølsagt ikke åpnes på vidt gap, men vi må hele tiden se og ha respekt for enkeltmennesket som banke på døra vår. Vi må våge å dele av rikdommen vår. Vi lever i et flerkulturelt, mangfoldig Norge, og i motsetning til FrP og støttespillerne deres, må vi se de positive mulighetene og den styrken dette gir samfunnet vårt i åra som kommer.

Jeg vil sitere Torill Eide, som ble intervjuet av Glåmdalen for et par uker siden: «Vi må stå på for at de brune kreftene ikke får for stort spillerom. Da handler det om å få folk til å føle seg som en del av samfunnet, ikke utenfor, for det er farlig. Å bli kjent med en flyktning er det minste vi kan gjøre før vi påberoper oss å være meningsberettiget om hvordan andre mennesker er. Det er dessuten berikende for deg selv...»

Sjøl om de aller fleste av oss materielt sett har det bra i dag, har vi nordmenn ikke lov til å late som ingenting, vi har ikke lov til ikke å bry oss. TV'en, nettbrettet og mobilen er effektive skjermer mot ondskapsen og gæærnskapen i verda. TV-bildene gjør oss apatiske og sløve; det blir vanskelig å skille virkelighet fra fantasi. Vold blir underholdning, enten den er ekte eller konstruert. Vi aksepterer mer og mer råskap og bestialitet, og bidrar dermed til at voldspiralen gjør enda fleire omdreiningar.

Skal vi komme vold, terror, krig og undertrykkelse til livs, må vi begynne med oss sjøl. Vi må sette grenser og lære oss å reagere når vi ser at elementære menneskeretter blir krenket; enten det er mobbing på skolen eller krig i en annen verdensdel. Verden trenger å bli styrt av et annet menneskesyn, et menneskeverd der livet er noe mer enn ei lita brikke i et markedsspill styrt av simpel egoisme, rå kapitalisme og grådighet.

I dag er det populært å stemme ut og mobbe ut mennesker. Konflikter bygges opp for å skape underholdning. Dagens markedsstyrte, materialistiske samfunn er svært tøft nok for mange av oss. Burde vi ikke heller gå sammen om å inkludere hverandre, støtte og oppmuntre hverandre? Kan vi ikke heller gå sammen om å dyrke fram de verdiene som virkelig gjør livet verdt å leve: nærhet, vennskap, toleranse? Vi må bli mer rause mot hverandre!

Det er rasisme, intoleranse og hat, ikke flyktninger og innvandrere som truer det gode samfunnet vi har bygget opp i Norge. Den kanskje største skremmeskuddet mot velferden kommer fra alle de såkalt «gode nordmenn» som unnlater å ta samfunnsansvar ved å gjøomme unna milliardformuer i skatteparadiser og samtidig krever skattelette.

Per Fugelli er en klok mann. Senere i dag skal han holde 1. mai-tale et steinkast herfra; på Tangen. I et avisinnlegg spør han: Hva er samfunnsfiende nr. 1 i Norge nå? Han er ikke i tvil og svarer: Fremmedfrykten, som er i ferd med å utvikle seg til fremmedfiendtlighet. Han er ikke redd for at flyktninger skal komme på gullstol inn i landet, snylte på oss og innføre sharialover. Men han er redd for at fremmedfrykten kan komme til å rive ned de grunnverdiene vi har bygget samfunnet vårt på; det at vi skal bry oss om hverandre, særlig de svakeste og mest sårbare.

Som doktor ser Fugelli velferdsstaten som en trippelvaksine. Den beskytter mot frykt, terror og rasisme ved å tilby tillit, trygghet og likeverd. Bygger vi velferdsstaten sterkere, styrker vi immunforsvaret vårt mot frykt, terror og rasisme.

Gode venner: Vi trenger ei ny regjering som kan få fellesskaps-Norge tilbake på rett kurs igjen etter valget neste høst. Vi må stå i hopes – i kampen for velferdsstaten, for det mangfoldige fellesskapet og for solidariteten – både nasjonalt og internasjonalt

Som et symbol på takknemlighet og respekt, og som en påminnelse om vårt eget ansvar i dag, legger vi ned en krans og minnes n'Per – og de verdiene han sto for – med gode tanker og ett minutts stillhet.